

מ"ת 670/04/16 - מדינת ישראל נגד אוהד עמרם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 670-04-16 מדינת ישראל נ' עמרם

בפני	כבוד השופטת ענת יהב-שופטת
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	אוהד עמרם

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר לפי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים),

תשנ"ו-1996.

הרקע:

כנגד המשבקש הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה בשכרות ביום 2.4.16 בשעה 07:55, ברכב בו נהג נמצאו בקבוק זכוכית "גרגוס" פתוח, פחיות "אקסלים", בקבוק וודקה "אבסולוט" ובקבוק בירה מסוג קרלסברג.

בבדיקת ליטר אוויר נשוף אשר בוצעה למבקש, נמדדה כמות של 540 מיקרוגרם, כאשר קודם לכן, בבדיקת המאפיינים נכשל המבקש בכל פרמטר והתנהגותו תוארה כ"חריגה".

המבקש שוחרר למעצר בית מלא על ידי בית משפט השלום, וביום 3.4.16 בהסכמת הצדדים, שוחרר באופן חלקי, כך שהוטל עליו מעצר בית לילי בין השעות 23:00 - 07:00.

הבקשה:

כעת ולאחר 3 חודשים בהם שוהה המבקש בתנאים אלו, מבקש לבטל כליל את מעצר הבית הלילי מן הנימוק של "חלופת הזמן", שכן לא הפר את אמון בית המשפט במהלך כל זמן זה.

זאת בצירוף העובדה כי לא ביצע בעברו עבירה של נהיגה בזמן פסילה ומכיוון שרישיונו נפסל עד לתום ההליכים כנגדו, הרי שלדעתו אין הוא מהווה סכנה.

דין והכרעה:

למבקש, זו לו עבירה, לכאורית, שלישית של נהיגה בשכרות/ או תחת השפעת משקאות משכרים, כאשר עברו התעבורתי מכביד ביותר- לחובתו 52 הרשעות קודמות. כמו כן, הורשע בעבירות פליליות בגין מרמה.

המבקש טוען ל"זמן ניכר" אשר חלף מאז נתון בתנאי מגביל זה של מעצר בית לילי, ומבקש לבטלו.

אכן צודק המבקש, כי מעולם לא הורשע בעבירה של נהיגה בזמן פסילה ואף כי בזמן אשר חלף, לא הפר את אמון בית המשפט, ואולם נתון זה היה ידוע בעת הסכמת הצדדים בעת שוחרר בתנאים כפי ששוחרר וזאת אף הסיבה לתנאי המעצר כפי הוטל.

מכאן שיש לבחון, האם הזמן שחלף הוא בבחינת "זמן ניכר", לצורך קבלת בקשתו של המבקש.

בב"ש 1193/07 סאיג ראמי- נאמר כי **"חודש וחצי אינו מהווה זמן ניכר"**, שם היה המבקש מצוי במעצר בית ממש.

כמו כן, **בב"ש 20484/01 יצחק סיגאוקר נ' מד"י**, נאמר כי **"אין דומה משכו של.. "זמן ניכר" לנאשם משוחרר בערובה ומבקש להקל... למשכו של "הזמן הניכר" הנוגע לנאשם עצור.."**

ועוד **בבש"פ 6286/06 פלוני נ' מד"י צוין:** **"נראה כי הקביעה שעבר "זמן ניכר" מעת מתן ההחלטה, באופן המקיים עילה לעיון חוזר בהחלטה, הינה תולדה של נסיבות העניין. פרק זמן מסויים ייחשב כ"ניכר" בשים לב, בין השאר, למאזן שבין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי, בשל חלוף הזמן, אל מול האינטרס הציבורי..יובאו בחשבון..חומרת העבירות..מידת המסוכנות שלו.."**

מכאן, שהפסיקה קובעת כי "זמן ניכר" משתנה ממבקש אחד לשני, ממי שמשוחרר בתנאים מגבילים או בתנאים מינימאליים למי שעצור ממש, תוך שיקולול מס' שיקולים שיש בידיהם להשפיע על המאזן.

במקרה שלנו, המדובר במבקש בעל עבר תעבורתי מכביד מאוד, הכולל הרשעות רבות מכל סוג ומין וביניהן אי ציות לשוטר, אי ציות לתמרורים, נהיגה במהירות מופרזת ובעיקר שתי הרשעותיו האחרונות הינן מסוג העבירה בה מואשם בתיק זה, זאת בצירוף סוג הרשעותיו בפלילים אשר יש בהן כדי להמשיך ולבחון את המבקש.

כן, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה המיוחסת לו, נתפס בשעת בוקר מוקדמת כאשר ברכבו כמות גדולה של אלכוהול, ואף בקבוקים פתוחים- בכל אלו יש כדי להצביע על מסוכנות.

מעצר הבית הלילי בו מצוי המבקש, אף שאין להקל בו ראש, הרי שיש בו כדי לתת למבקש את האפשרות להמשיך

ולנהל את חייו השגרתיים, כמעט באין מפריע ולעת הזו בשים לב לשיקולים כפי שפורטו לעיל, נראה כי תנאי זה מיטיב לשקלל את סך הנתונים וכי עדיין לא בשלה העת להקלה המבוקשת. כף המאזניים לטעמי, עדיין נוטה לשמירת האינטרס הציבורי, תוך פגיעה מינימאלית במבקש.

בשולי הדברים יוער, כי התיק העיקרי נקבע לשמיעת הוכחות ליום 3.11.16.

ניתנה היום, כ"ז סיוון תשע"ו, 03 יולי 2016, בהעדר הצדדים.